

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 și 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

PÂINEA NOASTRĂ...

Până la această prea omenească pericopă din „Rugăciunea Domnească”, ființa noastră aducea lauda cea cuvenită lui Dumnezeu. Se arată anume că „Tatăl nostru” este preamărit în ceruri, că voia Lui este sfântă, iară împărăția lui este veșnică. Arătam asemenea că nu avem altă dorire decât ca cerul să se sălășluiască pe pământ, ca să fie nouă asemenea celor nevăzuți și atotputernici ingeri.

După ce-am mărit pe Domnul din Sion cu știutele cuvinte, rugăciunea „Tatăl nostru” se abate deodată către nevoițele noastre cele deobște, către firea cea muritoare, întru care zace slăbiciunea și fărădelegea cea stricătoare de chip. Așa fiind, sufletul și cugetul nostru vine înaintea Tatălui din ceruri și zice: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Pâinea cea de toate zilele este puterea trupului care găzduște întru sine lumina veșnică a sufletului. Trupul este candela în care arde chipul cel neștiut al lui Dumnezeu sădit în noi din vecie, chip mare și fără seamăn de luminos ce se zice: suflet. Sufletul este lumină aleasă care se hrănește cu virtuțile trupului, făcându-l pe acesta vas de mântuire și chip de

biserică pentru numele lui Hristos.

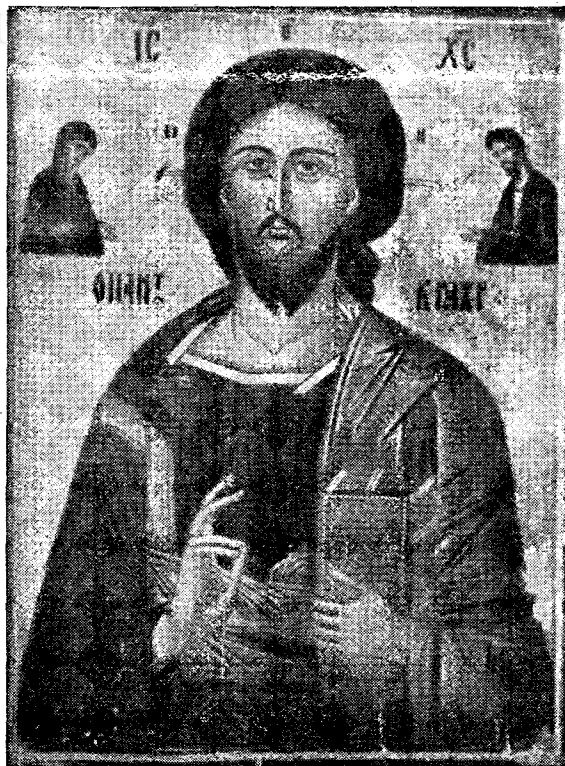
Trupul cere pentru puțințele sale pâinea pentru care se și nevoiește fără răgaz din zori și până în inseratul târziu al nopții.

Înțelesul adevărat ce trebuie să dăm „pâinei noastre” cea de toate zilele este înțelesul cel cum pânit pe care Mântuitorul l-a dat zicând: „nu numai cu pâine va trăi omul” - sau cel din pilda Martei și Mariei.

Judecată dreaptă făcând, trebuie să subcriem cu toții că: pâinea este temelie de viață, și că fără ea ne slăbim și pierim în neputință. Așa fiind trebuie s'o prețuim pentru folosul ei, după cum datina noastră din moși strămoși a prețuit-o.

În toate zilele folosind pâinea pentru nevoia trupului să nu uităm că ea este dar dela Dumnezeu pentru păstrarea și înălțarea sufletului și altă rostitură nu are între noi.

Dar dumnezeesc fiind, pâinea trebuie lucrată. Virtutea hărniciei se pune în cumpănă ori de câte ori omul ar vrea să dobândească hrana lui și a familiei. Și nu este lege mai dreaptă decât aceea care poruncește „că cel ce nu lucrează să nu mănânce”. Din izvorul acestei legi s'a dat poruncă nouă ca să

Iisus Hristos: cel ce ne-a dat pâinea vieții veșnice.

Comunicatul Sfintei Patriarhii

dăm fiececărui după trebuință și după virtutea sa. Să dăm pâinea după hărnicie și după puterea dragostei creștine este lege dumnezeiască.

„Pâinea noastră cea de toate zilele” se va preface atunci în „pâinea cea cerească” mântuitoare trupului, dar mai ales mântuitoare duhului cel din veac sălășluit în noi spre vederea lui Dumnezeu.

Pr. GH. NOVEANU

Sfânta Patriarhie a Bisericii Ortodoxe Române comunică:

Un număr de 38 protopopi și preoți greco-catolici, delegați de majoritatea clerului greco-catolic din toate județele Ardealului și Banatului, s'au adunat la Cluj în ziua de 1 Octombrie a. c. pentru a discuta apelul făcut de I. P. S. Patriarh și I. P. S. Mitropolit al Ardealului, pentru revenirea Bisericii greco-catolice în sânul Bisericii Ortodoxe.

În urma discuțiilor purtate, adunarea în unanimitate a hotărât revenirea la ortodoxie, semnând în acest sens o pro-

clamație și un apel către cler și credincioși. Delegații au pornit apoi la București pentru a supune hotărârea lor Sfintei Patriarhii a Bisericii Ortodoxe Române.

*

Duminecă, 3 Octombrie c., la orele 9 dim., delegația a fost primită în ședință solemnă de către Sf. Sinod, iar la orele 11 dim. s'a oficiat un Te-Deum special, în sobor cu delegații, în cadrul căreia s'a consfințit reîntregirea bisericii românești din Ardeal. Slujba religioasă a fost transmisă prin radio.

∞

IN ȘCOALA PROROCILOR

Este Dumnezeu nedrept?

Firește că nu! Și totuși unii oameni păcătuiesc spunând că și Dumnezeu face uneori nedreptate. Ei judecă așa: Iată a venit secerișul. Și, slavă Domnului, luată pe țară roada a fost bună. Dar de ce a trebuit să sufere unii gospodari revărsările de ape, cari le-au nimicit rodul ostanelilor de peste vară? Că nici ei n'ar fi fost mai păcătoși ca ceilalți; dimpotrivă, poate să fi fost chiar mai de treabă.

Sau: Cutare om își păzește sănătatea cu grijă; își ține casa curată, se primenește regulat; se hrănește bine din câte poate; nu e robul patimilor: nici al beției, nici al desfrânării, nici al altora. Ba mai mult, tocmai căutând să ajute unui bolnav, se molipsește și el, căzând în suferință și fiind silit să cheltuiască mult cu doctorii.

Nu e asta nedreptate?

Nu.

Mai întâi nu oricine se crede nevinovat — și este indevăr.

Așa că uneori omul își ispășește prin suferință un păcat de care niciodată nu și-a dat seama, nici nu s'a rugat vreodată, ca Domnul să-i ierte greșalele săvârșite „cu știință sau cu neștiință”, cum se spune la Molitfelnic. Ori suferința i-a fost rânduită spre încercare și întărire — că Dumnezeu, pe cel ce-l iubește îl cearcă — așa cum s'a întâmplat cu Iov cel drept, care după toate necazurile n'a avut totuși vreun cuvânt de răsvărire, ci zicea înțelepțește: Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!

Dar Dumnezeu ne cearcă uneori și spre învățatură, ca să știm că atârnăm unii de alții, că „suntem unii altora mădulare” — cum spune sfântul Apostol Pavel — și că suntem datori să ne ajutăm unii pe alții frățește, la vreme de necaz. Că nimeni nu poate viețui cu totul pe socoteala sa în această lume, ci fiecare atârnăm, într'o mă-

sură oarecare, de gândul și de munca fratelui nostru.

Câtă dreptate are sfântul Apostol Pavel când le spune Galatenilor: „Purtați sarcinile unii altora și așa păziți legea lui Hristos!” (Gal. 6, 2.) Și același lucru îl spun și luminații proroci ai Legii celei Vechi, ori de câte ori au prilejul s'o facă.

Dar povața asta ne-o dă și știința veacului nostru, care se ocupă cu viața obștească a oamenilor. Așa că oricum am privi lucrurile, la aceeași învățatură ajungem: Nu, Dumnezeu nu e nedrept nici când ni se pare că este! Omul, da, el poate face nedreptăți, că este om, supus greșelii. Dar Dumnezeu e atodrept; la El nu este greșală — „nici umbră de sminteață”. De aceea Lui i se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

D. P.

SFÂNȚA EVANGHELIE

Săracul Lazăr

„Intre noi și între voi, prăpastie mare s'a întărit”.
Luca 16, 26.

Sfântul Evanghelist Luca are osebită pricepere în a înfățișa tălcul parabolilor mai pe înțelesul celor mulți. Cu pricepere de învățat și cu putere dela Duhul cel Sfânt închipuește și zisa sfintei sale evanghelii dela cap. 16, vers. 19—31, viața grea de pe pământ a săracului Lazăr și veșnica lui fericire din lumea cealaltă.

Săracul Lazăr este chipul sărăciei de totdeauna. El zăcea, după obiceiul cerșetorilor din Iudeea, la poarta casei celui bogat așteptând milă pentru nevrednica lui viețuire.

Bogatul care se îmbrăca »în porfiră și vizon« (v. 19) este asemenea chipul cel obișnuit al îndestulatăului fără de suflet.

Intre trupul celui plin de bube și haina de porfiră și vizon »prăpastie mare s'a întărit«, ca cei ce vor vrea să treacă de aici către voi, să nu poată, nici cei de acolo la noi să nu treacă. (v. 26).

Cu adevărat bogăția și îmbuibarea fără de suflet este păcat de moarte. Cel ce se înconjură cu indestulare pământească se va lipsi pe sine de bucuriile veșnice. Nu putem dobândi lumea aceasta cu bunătațile ei și asemenea să ne facem părtași deopotrivă cu veșnicile bucurii din ceruri. De nu vom muri pentru cele trupești nu vom via cu Hristos întru cele veșnice.

Dar asemenea este adevărat că sărăcia nu este o vârtute. Sunt săraci și săraci. Sunt unii dintre săraci care robotesc din zori și până'n inserarea cea târzie și cu toată truda nu isbutesc să câștige cele trebuincioase multelor guri flămânde de acasă.

Pe unii ca aceștia avem datorința cea dintâi să i ajutăm. Ai ajuta pe astfel de săraci este a da lui Dumnezeu cu împrumut. Ai face pe acești săraci harnici părtași la masa ta, sau la bucuriile tale, este asemenea cu a chema îngerii cei buni și chipurile cele sfînfite la prânzul din casa ta. O astfel de faptă luminează chipul lui Dumnezeu din ceruri și revărsă indestulare peste toată casa ta. Pentru acestea Dumnezeu ne înzecește dărnicia și ne izbăvește

de multe neajunsuri.

Lângă săracii cei mai sus amintiți sunt încă o tagmă de nevoțnici care nici nu samănă, nici nu treeră, dar cu ușurință vin la masa celui harnic să se indestuleze. Pe unii ca aceștia Dumnezeu îi alungă dela sine, ca pe fiii satanei și ne poruncește că »cine nu lucrează să nu mănânce«.

Lazăr cel plin de bube este cu dreptate pomenit între săracii cei dintâi, peste care s'au abătut neputințele cele mari și căre a fost lăsat fără putere [de a se hrăni].

Lazăr este pe lângă sărac și un dreptcredincios adevărat. El năvăduște în dreptatea cerului și nu contenește a se ruga pentru mântuirea tuturor, chiar și pentru bogatul ce nu-l indestula nici cu fărimiturile meselor sale.

Lazăr este chipul unei sărăcii anume așezate de Domnul în calea trufiei celor bogăți ca să le încerce sufletul, să le dea de gândit pentru cele veșnice și să-i îndrepte dela perzania poftelor trupești.

Prin Lazăr, Domnul Dumnezeu așează în lumea nouă legea cea mare a miosteniei din dragostea de semenul nostru care este tot omul și arată osebیت de tare că cel ce se va trufi întru indestulare va pătimi în vecie.

Lazăr s'a așezat în sânurile lui Avram nu pentru sărăcia lui ci pentru credința lui cea dreaptă în Dumnezeu, pentru nădejdea lui neclintită în răsplata veșnică a celor ce se vor mântui prin credință.

Prăpastia cea mare ce s'a așezat între lumea săracilor plini de credință și cea a bogatilor plini de trufie era de netrecut după obșteasca moarte.

Moartea sfârșește răbdarea bunului Dumnezeu care ne-a lăsat pe pământ ca să ne încerce ascultarea de cele poruncite prin Legea Fiului Său, Hristos — și aduce după sine judecata pentru faptele noastre.

Înainte de moarte, în toată viața, suntem liberi să dăm ascultare de gândul cel bun de-a ne face frați cu cei împovorați, de a iubi și ajuta pe cei nevoțasi și de a lua sarcinile celor ce singuri cu cu anevoie și le pot duce. Purtând sarcina unul altuia, dând ajutor, din toată inima, celui ce ne cere sau fără să ne ceară este podidit de nevoi, ne descărcăm de bogăția cea pierzătoare de suflet și ne îmbrăcăm în virtuțile îngerești ale celor milostivi.

În viața de toate zilele, dar mai ales în zilele de toamnă când fiecare are câteva boabe peste cele trebuitoare, sau află că mulți nu-și au nici acum cele ale gurii, sufletul cel bun a creștinului să tresalte de chemarea poruncii lui Dumnezeu și să facă semenului său ceea ce singur cere dela Dumnezeu: să-l miluiască.

Miluind cu inima curată pe aproapele nostru comori veșnice adunăm pentru cer și soarele păcii se așează în casa noastră.

Miluind din dragostea cea creștinească pe miile de Lazări ce se află între noi, la ziua judecării ne vor afla de-a dreapta Tatălui, întru mărire și viața veșnică cu Hristos.

NEGHINA CREDINȚEI

ULTIMELE SVĂLGOLIRI SATANICE

În înțelepciunea Sa prea înaltă, Dumnezeu a orânduit ca timpul miilor de ani ce s'au scurs și se mai scurge încă dela patima Sa până în pragul sfârșitului, învățătura sf. Evanghelii să se răspândească în cele patru părți ale lumii. Ea va rodi în fiecare loc și în fiecare suflet credincios, îndeplinindu-se dorința sfântă a Mântuitorului Hristos de a fi »o turmă și un

păstor“ (Ioan 10, 16).

Sfârșitul lumii însă nu va fi așa de ușor cum ne-am putea închipui. După cum cel dintâi om a fost pus la încercare, în grădina raiului, la fel, credincioșii cărora le va fi hărăzit să viețuiască în preajma acestor vremi vor trebui să treacă mai întâi prin focul unor încercări, înfruntând toate ispitele și cursele pe care Sa-

tana le va întinde din nou. În acest scop el va fi eliberat din „adânc”. Iată ce spune în această privință Apocalipsa sf. Ioan: „Și dacă se vor împlini acele mii de ani, Satana va fi slobozit din temnița lui. Și va ieși să înșele neamurile care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog și să le adune la război; iar numărul lor va fi ca nisipul mării” (20, 7-8).

Eliberat din închisoare diavolul nu va sta locului. Potrivit cu firea lui de răsvrățitor, se va apuca de lucru, încercând să încurce mințile credincioșilor abătându-i dela dreapta credință. Și lucrarea lui răucioasă va fi încoronată de reușită putând să-și lățească fărădelegile până în „cele patru unghiuri ale pământului”. În mreșile lui vor cădea persoane singurate și popoare întregi.

Și răutatea va crește cu fiecare zi, mergând până acolo încât neamuri întregi — Gog și Magog — vor ridica arma ca să distrugă Biserica Mântuitorului Hristos. „Numărul lor va fi ca nisipul mării”. Biserica va trece prin clipe de mare primejdie. Alături de Gog și Magog, și alte popoare care sunt cu mare răutate și cu dușmănie împotriva Bisericii, se vor uni unele cu cu altele împotriva ei. Războiul va fi crâncen, din cale afară de crâncen, credincioșii retrăgându-se în jurul cetății lor iubite, care este Ierusalimul. Acolo, în Palestina, vor forma ultimele întărituri spre a rezista atacurilor înverșunate ale Satanei.*)

În cele din urmă însă, lupta va fi hotărâtă de Dumnezeu. Căci „a căzut foc din cer și

*) „Impărăția de mii de ani” de Dr. V. Gheorghiu.

i-a mistuit pe ei. Și diavolul care îi înșelase pe ei s'a aruncat în iezerul cel de foc și pucioasă” (20, 9-10). Unde va fi chinuit, alături de cei răi, până la sfârșitul tuturor veacurilor. Biruința cea din urmă va fi a Bisericii. Cei răi vor fi nimiciți prin foc și pucioasă, așa cum au spus înainte prorocii Ezechiel (38, 22; 39; 6) și Zaharia (12, 6) și cum aminteste și sf. Petru în cap. 30, 7 din a doua sa epistolă. Satana, care a pus la cale acest război de distrugere, va fi pedepsit și mai rău. El va fi aruncat într'un iezer unde focul nu se va mai stinge și mirosul de pucioasă îl va otrăvi, fără a mai avea putința să scape vreodată. Suferința va fi fără de sfârșit. În muncile cele veșnice ale iadului, Satana va fi urmat și de toți aceia care au înțeles să se facă unelte netrebnice pentru

FOIȘOARĂ

Scrisoare către un rătăcit

IV.

Iubitul meu Frate Gheorghies,

Dupăce ți-am arătat lămurit în epistola trecută, cari sunt păcările contra Dnului Sfânt, păcatele de căpetenie și păcatele grele și dupăce te-am povățuit cum să-ți cercetezi cugetul, în rândurile de astăzi îți voi arăta înfățișarea înaintea preotului duhovnic, rânduit să-ți primească mărturisirea și îți voi pune în față pilde de pocăință de urmat.

Cercetându-ți cugetul și socotindu-ți păcatele tale cu deamănuntul, dacă ai primit faptele binecuvântării și cele de lipsă, pornește cu smerit cuget spre scaunul duhovniciei, gândind întru tine: cum te-ai duce la judecata lui Dumnezeu cea groaznică și înfricoșată, așa te du la preotul duhovnic, cu frică și cu cutremur, cu umilință și cu înfrângerea inimii.

Iar înaintea duhovnicului să îngenunchi, să-ți pui mâinile cruciș pe piept și să zici: „Binecuvintează părinte, ca să-mi pot mărturisi toate păcatele mele”.... Și dupăce ai primit binecuvântarea, sa zici așa: „Eu, păcătosul, mă mărturisesc lui Dumnezeu, celui întru totputernic, preacuratei Maicei Sale și tuturor Sfinților și ție părinte, celui ce ești în locul lui Dumnezeu, ca dela spovedania mea cea mai din urmă” (aici să-ți aduci aminte vremea când te-ai spovedit), adeseori, și mult am păcătuit, iarna mai ales mă aflu vinovat cu acestea: (aici să spui păcatele tale; apoi dupăce-ți vei mărturisi toate păcatele tale să zici:) „Pentru acestea și toate care le-am, îmi pare rău din toată inima mea, căci eu cu acestea am mâniat pe Dumnezeu cel bun

care este bunătatea cea nespusă și vrednic peste toate și în tot chipul a se iubi.

„Mă făgăduiesc cu adevărat, cu mila și cu ajutorul Lui, că mă voi îndrepta și nici acestea și nici altele, nu voi mai face”.

Toate acestea, tu pe derost trebuie a le învăța, iar duhovnicul ca un vrednic mănitor și adânc cunoscător al dumnezeieștii pravile, îți va rândui un canon, (regula), precum și felurite nevointe spre îndreptare.

Tu iubitul meu frate Gheorghies fără lipsă trebuie ale îndeplini, căci mărturisirea fără plinirea lor, nu este desăvârșită.

Și pentrucă întoarcerea ta să fie cu totul deplină și slobodă, să-ți dau învățatură și pilde de pocăință, icoane vrednice de urmat.

O cale de pocăință lesnicioasă și cu neasemuită lecuire, sunt lacrimile pornite din inimă, lacrimile nefățarnice.

Dela facerea lumii, ploile și lacrimile au picurat pe fața pământului și vor picura până la sfârșitul veacurilor.

Ploile spală pământul și înmulțesc rodul lui, iară lacrimile spală suflerul și aduc mângăiere.

Că lacrimile sunt un al doilea botez, o naștere din nou spre îndreptare, să-ți pun în față pilda Sfântului Apostol Petru, prietenul lui Hristos, căpetenia Apostolilor, căruia nu dela oameni i-s'a făcut destăinuirea ci dela Tatăl cel din ceruri, după cum ne dă mărturie chiar Domnul Hristos, în Sfânta Evanghelie, pe care o scrie Mateiu Evanghelistul, la capitolul 16, versul 17: „Ferice de tine Simone, fiul lui Iona, ca nu carne și sânge te-a descoperit aceasta, ci Tatăl meu, care este în ceruri”.

Pentru, temelia credinței, a săvârșit o faptă mică după socotința noastră, însă foarte grea după rânduiala Dumnezeiiască: L-a tăgăduit pe însuși Domnul Hristos.

Când Domnul vândut de Iuda, se afla în grădina

distrugerea Bisericii. Acolo își vor da seama de greșala ce o au făcut, pornind război împotriva credinței, dar orice svârcolire va fi prea târzie, nemai fiind nicio scăpare.

* * *

În cele ce au premers încercând să tâlcuim cele zece versete din cap. 20 al Apocalipsei sf. Ioan, versete de care unii sectari s'au legat, ajungând la păreri dăunătoare Bisericii și Neamurilor în mijlocul cărora au propovăduit, nădăduiesc că s'a făcut o oarecare lumină, care numai sănătoasă poate fi. Sănătoasă pentru suflet și de folos pentru obște. Căci nu-i tot una să trăiești cu frica în sân că ba azi, ba mâine, sorocul mă poate paște și eu nu știu dacă sunt sau nu sunt pregătit, sau să stai liniștit, muncind cu tra-

Sf. Apostol Pavel

gere de inimă în ogorul tău, având siguranța deplină că, dacă ești creștin convins și-ți îndeplinești toate îndatoririle ce ți-le cere obstea, vei reuși să treci cu bine peste toate greutățile ce ți-le aduce viața. O asemenea stare aduce pace în suflet și odată cu aceasta, seninătate și bună plăcere în muncă. Ori, atât Biserica cât și Neamul nostru au nevoie de asemenea sănătoși oameni.

Și încă ceva: Înțelegerea dreaptă a celor zece versete amintite, vin să întărească cuvântul Mântuitorului Hristos, care a spus că Biserica e mai puternică decât porțile iadului (Mat. 16, 18) și aceea dintre fiii ei care vor suferi până în sfârșit, se vor mântui. (Matei 10, 22).

Pr. AUG. FAUR

Măslinilor și când cealalți Apostoli au văzut că soldații vin înarmați spre Învățătorul lor pentru a-L aresta, Petru, văzând pe cealalți Apostoli că se înfricoșează de vedenia gărzilor militare a spus Domnului . . . „Chiar de ar trebui să mor cu Tine, nu Te voiu tăgădui“ . . . (Evanghelia după Mateiu Cap. 26 v. 35). Iar Domnul Hristos, ca Dumnezeu adevărat care știa cele ce aveau să se întâmple, i-a spus aceste cuvinte, care sau împlinit precum au fost prezise: „Adevărat îți spun, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori“.

Domnului îi spunea și el nu credea, dară zisele lui Hristos, s'au împlinit, căci în noaptea în care Hristos a fost vândut, prins și dus în fața judecății, Petru stând afară și încălzindu-se la foc, a venit o slujnică spunându-i: „.....Eri erai și tu cu acest Om“, adică cu Domnul Hristos (Mateiu cap. 26 vers. 69). Iar el a zis: „Nu cunosc pe acest Om“ (Marcu cap 14 vers. 68.)

Și nu numai odată sa întâmplat lepădarea ci de trei ori.

Atunci Domnul i-a trimis glas prin privire ucenicului său, ca și cum iar fi spus: „Petre! ce am spus s'a împlinit“!

Și plângând cu amar, tăgăduirea Domnului său în fața unor slujnice, Petru și-a șters păcatul. Și nu numai atât, el care se lepădase de Dumnezeu său, după Sfânta înviere a Domnului din morți, Hristos datu-i a aceluiasi apostol care-l tăgădui-se „cheile Împărăției Cerurilor.“

Vezi ce dar mare sunt lacrimile pentru cel ce se căiește de păcate? Vei ce minune săvârșește Dumnezeu prin Sfânta taină a pocăinței cu cel ce-și plânge păcatele?

Și pentru aceea te îndemnaiu mai sus, să-ți plângi păcatele ca să iei darul iertării, precum a lăsat Sfântul Apostol Petru dela Domnul său, căci nici odată Dum-

nezeu ... „Nu vrea moartea păcătosului ci să se întoarcă să se pocăiască și să fie viu“, așa precum scrie la profetul Iezechiel, la cap. 18, versul 23.

Ce să mai vorbim de pilda vameșului (Luca cap. 18. vers. 10—14), de pildă lui Zacheu (Luca cap. ver. 1—10), de pildă tâlharului de pe cruce (Luca cap. 23. versetul 39—43), de pildă Împăratului David, care căzând în păcat spre bătrânețele sale (II a Samoil cap. 11 și 12, vers. 1—14) și căin tu-se, a făcut cel mai frumos psalm de umilință, psalmul 50, care este oicoană vie de pocăință și de întoarcere.

Și ce să mai vorbim de muți alți drepti și sfinți din vremurile vechi și mai noi, cari toți prin pocăință au dobândit iertare și sfințenie.

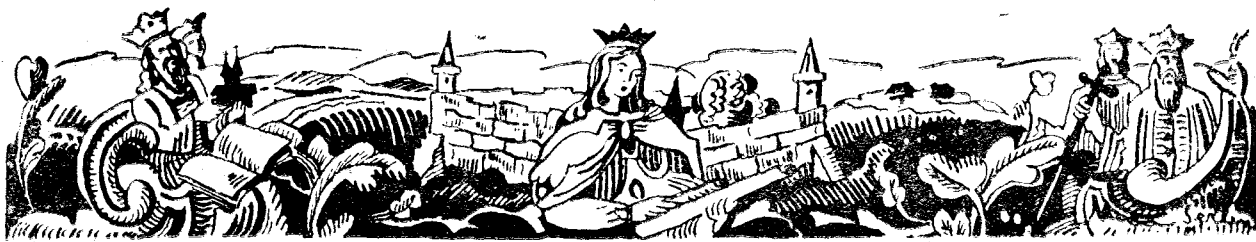
Știind toate acestea iubitul meu frate și aducându-ți aminte de ziua cea înfricoșată a judecății, pe care ți-am înfățișat-o la începutul vorbiri noastre și ștind „Că va veni ciasul când lumea aceasta se va topi și de atunci înainte nu vor mai fi întreceri“ și mai știind că,după sfârșitul lumi acesteia nu mai putem dobândi cununi, căci acesta de este timpul pocăinței, celălalt este al judecății; de aceasta este timpul întrecerilor, acela al cununilor, aceasta al trudei, acela este al odihnei, aceasta al ostenelei, acela al răsplății „dupăcum ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur știind zic toate acestea; îndreapțăi cugetul spre ceruri și spre Tatăl ceresc.

Ai trăit până acum după poftele trupului, trăiește de aci înainte în duh, ai trăit în desfătări, de acum trăiește în virtute, ai trăit în nepăsare, trăiește în pocăință.

Dar până la unirea defenitiva cu Hristos, mai este o bucată bună de drum, pe care ne propunem a o străbate împreună.

Preot IORDACHE TEODOR

DIN LUMEA LARGĂ...

De ce fumezi?

Fumatul și sănătatea. Dr. Seaver, profesor la Facultatea de Medicină a Universității Yale (Statele Unite ale Americii), a cercetat cu luare aminte mai multe mii de tineri și a aflat că ei se desvoltă precum urmează:

Sunt tineri nefumători, tineri cari fumează uneori și tineri fumători. Ca să-i cunoască mai bine tuturora le-a măsurat greutatea, înălțimea, pieptul la respirație simplă și pieptul în respirație adâncă.

Cei cari fumează uneori ating 94% din greutatea nefumătorilor, iar fumătorii abia 90,6%. Nefumătorii cresc 100%; cei ce fumează câteodată cresc 91,1%, iar fumătorii 80,6%. Pieptul obișnuit al nefumătorilor e 100 procente, al fumătorilor de ocazie 82,6%, al fumătorilor 78,8%. Pieptul în respirație adâncă al nefumătorilor e 100 procente, al celor de ocazie 72%, iar al fumătorilor 56,5%.

Nu e mirare, dacă doftorii cercurilor de recrutare află că a treia parte din tineret este foarte slăbită și abia poate suporta oboselile alergărilor ostășești din pricina otrăvirii sistematice a trupului cu tutun.

Să nu uităm apoi că fumatul, de obicei, umblă cu beutura. Bețivii și băutorii, de regulă sunt și fumători. Se știe, bunăoară, că în Franța, în ținuturile unde se bea mai mult, se și fumează foarte mult.

Căci un rău niciodată nu vine singur, ci trage după el atâtea altele.

Câtă apă înghite pădurea?

In legătură cu folosul cel mare al pădurilor.

Un hectar de pădure înghite la zi 3 vagoane de apă, pe care apoi iarăși o sloboade în umblare ca nor de ploaie sau ca izvoare și ape curgătoare. Aici este partea cea bună a pădurilor: ele regulează umblarea vremii: dau ploaie la vreme, stămpără seceta și nu lasă să se facă torenți care sapă coastele și strică locurile. Pădurile se frâng și din puterea vijeliilor.

Dumnezeu sau Mamona?

Pe când cuprinseră Turcii Constantinopolul, Sultanul Mohamed II. promise unui căpitan creștin, că — dacă-i trădează pe creștini și se lapadă de Isus, — îi dă fata sa în căsătorie și averi mari. Căpitanul trădă. Ajuns în fața Sultanului, acest-i zice: Înainte de a-ți da fata în căsătorie trebuie să ți-se tragă de pe tine pielea ce ți-a fost murdărită cu apa botezului. Ceeace zise, Sultanul făcu. Căpitanul muri în chinuri.

Păstrarea legumelor

Legumele rădăcinoase se păstrează în pivniță, îngropate în nisip amestecat cu pământ. Așa:

morcovul, păstârnacul, rădăcinile de pătrunjel, de țelcer, de ridichi ș. a. Nisipul să fie potrivit de umed. Dacă e prea umed se strică; dacă e prea uscat, se sbârcesc, se usucă. La nevoie, legumele rădăcinoase pot rămânea și în grădină, dacă le acoperim cu un sdravân strat de paie, de frunze sau altceva, să nu înghețe. Iarna, cercetăm din când în când legumele, mai umezim nisipul și aruncăm ce s'a stricat.

Păstrarea lânii și a lucrurilor de lână

Se știe că paianjenii se hrănesc nu numai cu muște dar și cu molii. De aceea e bine ca, în magazia sau podurile, unde ținem lâna, să nu se curățe pânzele de păianjen. Tesăturile de lână (haine, covoare, lăicere ș. a.) le apărăm de moli presărându-le cu praf de naftalină sau le așezăm între hârtii de ziare stropite cu terpenină. Dacă le păstrăm în lăzi, lipim cu hârtie toate crăpăturile. Blănurile și hainele mai bune de iarnă le păstrăm vara învelite în pânză de in.

Vorbe înțelepte

Pe cât este de greu săracului a trăi; atât este de greu bogatului a muri.

*

Cu furnica la muncă, cu iepurile la somn și cu câinele în credință, mult să te asemeni.

*

Cucul cântă și leneșul numără.

GLASUL PREOTULUI

Sfaturi folositoare
la felurite trebuințe

Cum facem iaurtul? Iaurtul e un lapte puțin înăcrit, care înviorează trupul și-l întărește împotriva multor boale. Nu trebuie să lipsească din nici-o casă. Se pregătește așa: Fierbem laptele, apoi îl răcim puțin, turnăm în el o lingură de cuib de iaurt, adică iaurt cumpărat, încălzit la 40°, sau cât rabdă degetul în el. Se lasă să stea liniștit 3—4 ceasuri într'o odaie călduță, apoi timp de o oră într'o baie de apă rece, ca să se oprească dospirea. Atunci e gata și din el se pot lua cuiburi pentru pregătirea altui iaurt. La unele droguerii se vând și bobițe de iaurt în loc de cuib.

Ca să crească lâna oilor... După ce tundem oile, să se frece bine pielea cu amestecătură de unt de lemn și pucioasă. După trei sau patru zile le spălăm cu apă sărată. Când le tundem în anul viitor, lâna e mai multă, iar din pricina sării oile sunt ferite de viermuleții ce se prăsesc în lâna.

Folosul urzicilor. Mulți cred că urzica e o buriană rea ce trebuie stărpită. Greșit. Urzicile sunt folositoare. Cotorii de urzici topiți dau fire suptiri, din care se poate tesa pânză. Din frunze, când sunt tinere, se gătește o mâncare plăcută și sănătoasă. Sămânța amestecată cu cū nutrețul cailor îi face iuți, iar părul luciu. Rădăcina de urzică fiartă cu puțină piatră acră dă o frumoasă vopsea galbenă.

Pătlașele roșii umplute. Se golesc pătlașelele în lăuntru, tăindu-se un capac. Se face apoi umplutură astfel: se ia câte o lingură de orez, grâu sau hrîșcă, se amestecă cu ce s'a scos din pătlașică, se pune ceapă prăjită, sare, piper, pătrunjel: se prăjește totul bine și umple pătlașelele. După aceea se așează în cratiță, se pune peste ei un sos de ceapă prăjită în oț și apă cât le cuprinde. Se lasă de fierbe până ce apa scade și sosul se îngroașă.

FIULEI

Toată mulțumirea și bucuria mea, e numai atunci când văd că oamenii înțeleg „cât a iubit Dumnezeu lumea”.

O, toate cuvintele mele nu sunt ale mele ci sunt a lui Hristos cel viu, pe care-l propovăduiesc. Pe El îl ascult, pe El mă silesc a-l urma, și alături de El plâng de câte ori norii negrii a fărădelegilor întunecă cerul sufletului omenesc.

Simt cum umărul îmi arde de crucea tuturor celor în necazuri, celor prigoniți, sau ispitiți. Că de te văd pe tine tinere căzut în focul cel mai greu al patimilor, sufletul meu arde de flacăra ce-ți mistuie fericirea și tinerețea. De te văd bătrânule

prăbușit în noroiul fărădelegilor, care-ți pătează argintul bătrânețelor, mă rușinez alături de tine, deoarece eu mai înainte trebuia să te îndrept pe calea adevărului.

De plângerii, alături de tine suspin și eu; De te bucuri și salți în lumina dumnezeieștilor învățături, salt și eu cu tine, înălțând cânt de mărire cerului pentru raza mângâierii sale.

Ori unde ești, turmă sfântă copii ai veșniciei, în mijloc de furtună ori în clipele de bucurie și pace, te voi însoți întodeauna, slujindu-ți și iubindu-te, că ești turma păstorului meu Hristos, iar eu sunt sluga lui.

Părintele IUSTINIAN

Leacuri

Incuerea (Constipația)

Multe boli grele își au izvorul în necunoașterea celor mai obișnuite reguli de sănătate. Una din acestea este și neeșrea regulată cu scaunul. Incuerea este pricina durerilor de cap într'una, aduce boli grele de mațe cum e apendicita sau chiar înodarea. Trânzii, supărăcioși, adesea vin ca urmare a incuierilor dese, necăutate. La femei mai ales, poate aduce stărpăctunea.

Omul, pe cât mănâncă, pe atâta trebuie să deie din trup, ce a rămas dela mîsture, ingrămădit în mațul gros. Necurătențiile nu pot adăsta prea multă vreme în trup, fără ca zămurile fește din putrezirea lor să nu pătrundă adesea în sânge și boala e gata. De acela obiceiul cel mai firesc este de a se deprimde omul, de mic copil, a ieși afară la anumit ceas, mai bine dimineața.

Când cineva însă suferă de incuere, trebuie să-și schimbe felul mîncării. Să mănânce mai mult legume, multe fructe crude sau mai bine sub formă de chîșlețe, apoi chîșleag, zăr. Un leac minunat de a scăpa de incuere, este să iei în fiecare seară înainte de culcare, o ceașcă de lapte acru de vacă sau lapte bătut, ținând obiceiul câteva săptămâni.

Când incuerea ține de 2-3 zile,

nu trebuie lăsat de azi pe mâine. În cazul acesta se iau purgative (curățenți), ca unt de reșin, apă de Breazu, sare amară, ceafuri de mannă și alte mediciiunuri dela farmacia.

Sfaturi folositoare

Gospodăria. Se continuă cu o rânduie rodului strâns, iar cămara e plină pentru iarnă. Vine grija lemnelor.

Bunul gospodar își face socotelele, să vadă cum a ieșit peste an.

În grădina de zarzavat se culege ce a mai rămas, afară de varză, care se mai îmbracă. Se ingrijesc zarzavaturile semănate pentru primăvară, acoperindu-se straturile cu frunzar.

Din livadă s'a cules totul. Se sapă pomii la rădăcină; se ingrădesc cu spini cei tineri, sădii din nou, spre a-i păzi peste iarnă de lăcomia iepurilor.

De pe câmp se cară porumbul, dovleci. Se ară ușor, chiar ogoarele pentru semănăturile de primăvară, căci bulgării răsturnați, în vremea iernii se mai fărâmițează, se mai prefac prin ingheț și desgheț.

Adevărata înțelepciune

Cartea sfântă ne spune că începutul înțelepciunii e frica de Dumnezeu.

Intr'o zi un îngâmfat zice unul credincios:

- Ce, sunt copil să mă tem de Dumnezeu?

Credinciosul răspunde:

Rău destul că nu lapezi odată a ceastă orbe a truței tale.

După un timp, iată că omul cel îngâmfat veni la cel credincios și îi zise:

- M'a alungat din casă feciorul meu. I-am pus-o pe numele lui, înțelegându-ne ca el să mă îngrijească cât voi trăi. Și acum m'a luat cu clomagul, dându-mă afară din casă ca pe un câine.

Cel credincios l-a răspuns: Nu te supăra, frate, dar se vede treaba că feciorul d-tale te-a auzit când spuneai că nu te temi de Dumnezeu. Auzindu-te azi, auzindu-te mâine, și-a zis și el:

- Dacă tata nu se teme de Dumnezeu, de ce m'aș teme eu de tata? Din acest motiv te-a alungat. Dar vinovat de aceasta nu este feciorul ci numai d-ta, pentru că adevărata înțelepciune este frica de Dumnezeu.

O mărturie veche despre chipul Mântuitorului

Publius Lentulus, președintele poporului din Ierusalim, proconsul roman scria în anul 32 către împăratul Tiberiu următoarele:

Isus este: „Un om deosebit de virtuos, s'a ridicat și trăiește între noi. Cel ce-l însoțesc, îl numesc Fiul lui Dumnezeu. El vindecă pe cei bolnavi și școală pe cei morți.

É înalt de statură și cheamă virtuțile. Chipul său însuflă în același timp, dragoste și teamă. Părul său e lung și blond, revărsat pe urechi și de pe urechi pe umeri; e puțin încrețit și buclat; la mijloc cu cărare, el cade de două părți după datina Nazarenilor. Obrajii sunt albi rumeni; nasul și gura sunt bine fă-

cute; barba plină, de culoarea porumbelului coapte, ca și părul, e scurtă și împărțită la mijloc. Privirea lui arată înțelepciune și curăție. Ochii săi albaștri se aprind uneori de străluciri neașteptate. Acest om, în deobște plăcut la grațu, se face înspălmântător, când muștră. Dar chiar și atunci, dintr'ânsul se răsfră o senină dragoste. Nimenea nu l-a văzut râzând, dar adeseori a fost văzut plângând. Tăria glasului său e grea, totdeauna este tăcut și smerit. É atât de frumos, cât poate să fie un om.

„É numit Isus, fiul Mariei“.

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Scăderea prețurilor. Guvernul Țării a hotărât în ziua de 30 Sept. din acest an, ca să scadă prețurile la lucrurile fabricate și vândute prin magazinele de stat. Asemenea se va scădea prețurile de pe piață în felul următor:

20—30% procente la toate lucrurile de ale mâncării;

20—30% procente la toate lucrurile de îmbrăcăminte;

20—50% procente la toate lucrurile de încălțăminte.

Tot acum s'a hotărât scutirea de impozit a veniturilor salariaților din munca în acord și desființarea taxelor de timbru pe chitanțele semnate de salariați la incasarea salariilor.

Arăturile de toamnă au început pretutindeni. Țăranii harnici au eșit pe ogoare și ploile din ultima vreme au ușurat mult aratul. Sămânța aleasă așteaptă să fie dată pământului. Grija stăpânirii pentru muncile agricole este dusă la bun sfârșit de hărnicia țăranimii muncitoare.

Lemne fără plată pentru țăranimea săracă. Ministerul Silviculturii (pădurilor) a dat ordin către Inspec-

Cea mai fericită zi

Intr'o zi, aflându-se Napoleon I. înconjurat de generalii săi, îl întrebă, care a fost ziua cea mai frumoasă din viața lui. Unul răspunde că a fost ziua încoronării, altul cutare timp, cutare victorie ș. a. Împăratul dădea din cap că nu: apoi zise: „Ziua cea mai frumoasă din viața mea a fost aceea în care am luat întâia oară Sf. cuminecare“. Unii dintre cei de față începură a râde, crezând că împăratul glumia; numai generalul Drouot, fiind mișcat, își șterse o lacrimă de pe obraz. Napoleon, băgând de seamă, îl bătu cu mâna pe umăr și-i zise: „Bravo Drouot, asta îmi place: numai tu m'ai înțeles“.

toratele silvice județene, să dea învoire țăranilor săraci să adune vreascurile și tot felul de căzături din pădurile apropiate satelor, ca să aibă lemne de foc.

ÎN STRĂINĂTATE

Adunarea Națiunilor Unite (O. N. U.) s'a deschis la Paris. Ea va alcătui un protocol pentru o pace mai tare ca cele din trecut. U. R. S. S.-ul prin Dl. Vișinski a propus adunării să împuțineze înarmările și pregătirile de război.

La fel se va căuta buna înțelegere în așezarea păcii în Grecia și în Palestina.

În Germania ocupată de americani și englezi se alcătuesc miliții după cum altă dată făcuse Hitler. Ele poartă numele de „Reichswerul negru“. Împotriva acestor alcătuirii și-au ridicat glasul toate popoarele vecine, cerând să se oprească pregătirile de război.

În America, Dl. Wallace cel de al treilea conducător de partid muncitoresc, ține adunări tot mai mari pentru alegerea sa de Președinte al U. S. A.-ului.